

Часть първа

I.

Бѣше вече срѣдъ день, когато Петроний, най-сетнѣ, се събуди; той се чувствуваше, както обикновено, твърдѣ умеренъ. Вечерята той бѣше на пиршество у Нерона, дѣто стоя жѣсно прѣзъ нощта. Отъ нѣколко врѣме здравѣто му бѣше почнало да се ростройва. Той самъ казваше, че утринна се събужда съвършено вцепененъ, безсиленъ да събере мислитѣ си. Но утринната ванна и грижливото расгриванье на тѣлото му, вършено отъ искусни роби, постепенно ускорява х обръщаньето на кръвѣта му, освѣжава х го и му възвръща х бодростѣта. Изъ *олаотекиума*, т. е. изъ послѣднѣйото отдѣление на банята, той излизаше, като възроденъ, съ очи блѣстящи отъ остроумие и веселостъ, подмладенъ, пълненъ съ животь, цвѣтущъ, толкова жизнерадостенъ, че самъ Отонъ не би могълъ да се сравни съ него — и, наистина, бѣше достоенъ за названието: „*arbiter elegantiarum*“.

Петроний рѣдко посѣщаваше общественитѣ бани, — само въ такива случаи ги посѣщаваше, когато се появяваше нѣкой възбуждащъ удивление риторъ, за когото започвахъ да говорѣтъ въ града, или когато въ *ефебитъ* *) ставахъ прѣдставляващи исключителенъ интересъ състезания. Той имаше въ своя „инзулъ“ собствени бани, които знаменития другаръ на Севера, Целлеръ, бѣше разширилъ, прѣстроилъ и уредилъ съ такъвъ необикновенъ вкусъ, че самъ Неронъ ги признаваше за прѣвъсходящи банитѣ на Цезаря, макаръ императорскитѣ да бѣхъ по-обширни и обтрупани съ несравнено повече раскошества.

Слѣдъ вчерашното пиршество, на което Петроний, когато му омръзнѣ шеговитостѣта на Ватиния, взе устастие въ

*) Праздненства, устроивани въ честь на младежитѣ, които сж достигнали до пълнолѣтие.